

ŽIVOT

www.zabrdovice.cz

ZÁBRDOVICKÉ FARNOSTI

**Střípky
z
ducháčů**

**Ignác
Maloyan**

**Kurz
Alfa**

**Pohádka
(Ne)dar**

tiráž

ŽIVOT ZÁBRDOVICKÉ FARNOSTI

Vydává

farnost u chrámu
Nanebevzetí Panny Marie
v Brně Zábřdovicích

adresa

Lazaretní 1, 615 00 Brno
telefon: 545 212 156

redaktoři

Hanka a Karel Komárkovi

grafická úprava

Roman Smékal

web

<https://www.zabrdovice.cz>

cena

neprodejné, vychází pro
vnitřní potřebu farnosti

do tohoto čísla přispěli

otec Daniel, Karla
Krejčí, Marcela
Novotná, Jiří Sluka

příspěvky

pokud chcete přispět do
časopisu svým článkem,
pošlete jej na e-mail:

zivot.redakce@gmail.com
nebo kontaktujte redakci

Náklad

120ks výtisků

obsah

- 1 Duchovní slovo
- 2 Co nás čeká?
Duchovní hudba
- 3 Prožili jsme
- 5 Kurz Alfa
- 6 Střípky z ducháčů
- 8 Přečtete si
- 9 Svědectví života
- 10 Ukolébavka vánoční
O koledě
- 11 Očeho pohádka

Slovo redaktorů

Milí farníci,
vítáme vás u vánočního čísla farního časopisu, jehož tématem je chudoba. Ježíš se narodil v chudobě, a přesto je bohatý a má touhu se s námi o své bohatství dělit. Ze srdce vám přejeme, ať se vám o letošních Vánocích daří čerpat z Ježíšova bohatství.

Hana a Karel Komárkovi

Duchovní slovo

Chudoba jako místo nehlubších setkání

Milí farníci,
o chudobě neradi slyšíme a už vůbec nechceme, abychom se v ní sami ocitli. Nedostatek peněz, špatné bydlení, nejistota a strach, co bude zítra. Každý se jí obává a nikdo po ní netouží, děláme vše pro to, abychom se jí vyhnuli, chceme zajistit sebe i své blízké. Mít alespoň nějakou rezervu, pojistku proti tomu, co může přijít. A je to dobře – odpovědnost patří k životu.

A přesto sám Bůh si jako místo svého příchodu na svět nevybírá bezpečí, dostatek ani jistotu. Nerodí se v paláci, ale ve chlévě. Zcela odkázaný na druhé – své rodiče, jejich okolí. Zranitelný, křehký. Spasitel, který nepřišel jen dávat, ale také přijímat. Ten, kdo chce jen dávat, se lehce staví nad druhého a jeho dar může druhé ponižovat. Ten, kdo je zajištěný a dává z nadbytku, může mít lehce pocit, že druhé nepotřebuje. Dívá se na ně shora a ani ho nenapadne, že by ho i tito chudí mohli něčím obdarovat. A právě to může být velmi ponižující – když druhý cítí, že je pro mne nezajímavý, možná až obtěžující se s ním setkat. Zjistně očekávat něco nazpět jistě není úplně ono, ale myslet si, že mi druhý nemá co dát, je ta horší varianta.

Ježíš nás převyšuje natolik, že mnohé je nad naše chápání, ale máme i bližší vzory, např. svatého Františka... Ten si chudobu zvolil dobrovolně. Mohli bychom si říci, že nebyl zodpovědný, žebral a nechal se druhými žít... V radikální chudobě byl ale radikálně závislý na Bohu a lidech – na tom, co mu darují... On důvěřoval v dobrotu Boží, v dobrotu lidí... Jaká vděčnost se objeví v srdci, když člověk celý den nic nejedl, nevěděl, zda bude jíst zítra, a někdo mu daroval chléb? Zažít dobro v druhém člověku... Vidět jeho vnitřní krásu, upřímný soucit, zájem, touhu pomoci... A naopak o co větší vděčnost mohl zažít svatý František, když se o ten kousek chleba rozdělil s jinými? Darovat z nedostatku, a přitom v pokoji, bez úzkosti, co bude... Protože Bůh, který šatí polní lilie, se postará i o mne a... o tebe. Chudý svatý František, a přitom dokázal rozdávat to nejcennější – naději, důvěru, bezstarostnost, pokoj, klid, vidět velikost, krásu a hodnotu každého člověka... Kolik lidí svatého Františka vyhledávalo, kolik odcházelo neuvěřitelně obdarováno, i když původně oni přinesli svatému Františkovi něco k jídlu. Zde je nám jasné, kdo byl tím bohatým a kdo tím chudým. Není divu, že právě svatý František přichází s prvním živým Betlémem, přináší do povědomí lidí bohatství Mesiáše narozeného právě v chudých jeslích.

A my nejbohatší jsme často nejchudší... Dary od druhých nás pořádně nepotěší, protože si je většinu můžeme pořídit sami, a když nás nějaký hodnotnější dar přesto potěší, alespoň pro mne jsou to dary od někoho, u koho vím, že je na tom finančně o hodně hůře než já... To se mne hluboce dotýká. Nestaví se nade mne, ví, že něco nutně nepotřebuji, ale chce mne prostě potěšit, a to i za cenu větší oběti. My nejbohatší jsme často nejchudší ve vztazích – neumíme si vážit druhého člověka jako chudí – ti vědí, že bez druhých už tady vícekrát nemuseli být. My nejbohatší ale neumíme přijímat dary a za vnitřní chudobu se stydíme a skrýváme ji. Nechceme být závislí na podpoře druhých, nechceme ukázat, že něco sami nezvládáme, a tak zůstáváme dál chudými uprostřed bohatství.

A Ježíš? Když lidé jemu a učedníkům přinesli něco k jídlu, pozvali je na návštěvu, byl vděčný... A i když byl a je vnitřně ten nejbohatší v lásce, tak se ho nejvíce dotýká, když my, z naší ubohé lásky, z našeho nedostatku v lásce, přesto něco darujeme... Jeho vděčnost nám vrací stonásobek. Závisíme na něm, a přesto je tolik vděčný i za malé gesto naší dětské lásky.

A tak se chceme zvláště o Vánocích učit nejen něco darovat, ale hlavně umět se nechat obdarovat – zážitkem setkání s vnitřní krásou a velikostí lidí kolem nás. Obdarování, které naplňuje úžasem obě strany, obdarování, které druhého neponižuje, ale naopak mu vrací důstojnost. Chudoba, která lidi přibližuje, chudoba, pokora, která nás činí nejbohatšími. Tajemství Vánoc: Ten, který je nejbohatší, se umí nechat obdarovat i námi chudými, Ten, který se stal chudým, abychom my vnitřně našli poklad pravého bohatství... Ten nás učí nebát se darovat i z nedostatku, učí nás odvážit se ukázat i svou vnitřní chudobu a nechat se druhými obdarovat... Být si vzájemně blízcí... To přeji vám i sobě o těchto vánočních svátcích...

Váš P. Daniel

Co nás čeká?

Leden 2026

3. – 4. 1. Tříkrálová sbírka v naší farnosti
Prosíme malé i velké koledníky, aby se přihlásili. Doba koledování závisí na vašich možnostech a odvaze. Koledovat můžete třeba jen hodinu nebo půl dne — nebo i celý víkend. Hlaste se v sakristii nebo přímo Blance Prokopové.

11. 1. Svátek Křtu Páně – tradiční dětská besídka u jeslíček v kostele v 15:00
plánovaný začátek přípravy dětí na 1. svaté přijímání (termín dle domluvy s rodiči)

31. 1. úklid betléma

Únor 2026

16. – 22. 2. jarní prázdniny

Od neděle 15. 2. je možno se zapisovat na čtení křížových cest.

18. 2. Popeleční středa, začátek postní doby

Biřmování se bude konat **3. května 2026**, v neděli v 9:45, a pokud nenastanou nepředvídané okolnosti, přijede biřmovat biskup Pavel Konzbul.

Duchovní hudba

Neděle 25. 12. 2025 v 9:45 h

Slavnost Narození Páně

Ignác HÄNDEL (1889-1954)	Česká vánoční mše
Vojtěch ŘÍHOVSKÝ (1871-1950)	Vánoční zpěvy, op. 21, č. 1

Čtvrtek 1. 1. 2026 v 9:45 h

Slavnost Matky Boží Panny Marie

Ignác HÄNDEL (1889-1954)	Česká vánoční mše
Vojtěch ŘÍHOVSKÝ (1871-1950)	Vánoční zpěvy, op. 21, č. 1
	J. K. č. 503, 222, 201
Účinkují:	sóla, smíšený chrámový sbor
Varhany: Řídí:	doc. MgA. Jan KRÁL Zdeněk Hatina, ředitel kůru

Chrámový sbor přijme nové členy do všech hlasových skupin, zejména jsou vítány mužské hlasy. Zkoušky se konají vždy v úterý v 19:00 hod., přihlášení je možné v sakristii.

PROŽILI JSME

Pomáháme Ukrajině

Naše farnost soucítí s lidmi na Ukrajině trpícími dobovačnou ruskou válkou. Podporujeme spřátelenou farnost Chustu na západní Ukrajině a v pravidelných intervalech tam odesíláme hmotnou pomoc získanou od vás, farníků. Dokládají to snímky. První je z předání pomoci v létě.

Letošní podzimní zásilka obsahovala i výsledek naší peněžní sbírky určené na zařízení pro nouzové zásobování elektrickou energií. Ruské rakety a bomby před začínající zimou systematicky ničí ukrajinskou energetickou infrastrukturu. Přerušení dodávek elektřiny v důsledku poškození elektrárny a zničení rozvodu znamená pro lidi v oblasti kolem Chustu také přerušení dodávky dalších médií včetně tepla. Soudobé vytápěcí systémy a kotle, ať centrální nebo individuální, potřebují elektřinu pro řízení provozu kotlů, oběhových čerpadel a dalších zařízení, i když zdrojem tepla není přímo elektřina.

Otec Volodymyr, farář v Chustu, požádal prostřednictvím otce Jiřího naši farnost o sbírku na inverter. S jeho pomocí by mělo být možné měnit naakumulovanou elektřinu na střídavé nízké napětí použitelné k nouzovému provozu dalších zařízení a umožnit tak zejména dodávku tepla. Vybralo se a otci Volodymyrovi bylo předáno při jeho návštěvě v Brně celkem 272 tisíc Kč. Nový inverter zatím není kompletní, teprve se instaluje, proto ještě nejsou k dispozici jeho fotografie. Další podrobnosti a snímky uveřejníme, jakmile budou k dispozici.

Žel, válka nekončí, proto i naše pomoc pokračuje.

Přijetí nových ministrantů a ministrantek

Na první adventní neděli 30.11.2025 bylo při mši svaté v 9:45 v našem kostele přijato do ministrantského sboru šest nových členů, tři ministrantky a tři ministranti.

Lampionový průvod

Tradiční lampionový průvod se letos konal 11. 11. Účastníci se sešli u fary a prošli se s lampionky kolem řeky, po návratu na ně čekalo divadlo, tentokrát o svatém Václavovi, a nádherné taneční vystoupení mladých farností. Moc děkujeme!

Představení bířmovanců

Poslední adventní neděli byli při mši svaté představeni mladí, kteří se připravují na přijetí svátosti bířmování. Provázíme je v modlitbě.

Jde v životě o víc?
Jaký má život smysl?
Proč tu vlastně jsem?

KURZ **Alfa** PRO FARNOST

ZAČÍNÁME 13. 1. 2026

VŽDY V ÚTERÝ V 19:00

Farní sál Zábřdovice, Lazaretní 1

- NEFORMÁLNÍ VEČEŘE
- PODNĚTNÁ TÉMATA
- DISKUZE VE SKUPINKÁCH

**JEDENÁCT
VEČERŮ
+
SPOLEČNÝ
VÍKEND**

KURZ JE ZDARMA

Alfa kurz je setkání pro všechny, kteří chtějí v příjemném prostředí debatovat o smyslu života a víře.

Přihláška:

www.zabrdovice.cz/alfa

e-mail: alfa@zabrdovice.cz

tel: 514 514 891

STŘÍPKY Z DUCHÁČŮ - NAROZENÍ PÁNĚ

Svatý Ignác si u svých exercicií klade za cíl, abychom dokázali nazřít událost každého jejich tématu. To znamená spíš v úžasu zachytit srdcem, v mlčení, láskou, události Ježíšova života, než o tom namáhavě přemýšlet a vymýšlet. Podle jeho zkušenosti k tomu pomáhá systém průprav. Čemu tak říká? Sledovat děj, Ježíše, osoby, jejich slova, jejich činy, třeba se i přímo vklínit do děje. Třeba si představit, že jsme sluhou nebo služkou pracující v Josefově domě.

My se tedy můžeme společně pustit do takovéto průpravy, abyste to mohli zdárněji předložit svému rozumu a srdci a doopravdy nazřít, co že se to děje pro vaši spásu? Nejdřív můžeme trochu popustit fantazii a představit si události a cestu do Betléma.

Nazaret bylo malé městečko se špatnou pověstí. Josef a Marie v něm nicméně měli domek a přes všechny zvláštnosti jejich manželství a života se tam měli dobře. Do této pokojné skutečnosti padl Quiriniův soupis obyvatel, který zřejmě probíhal delší dobu, mezi roky 6 a 7 před Kristem. O dvanáct let později byl další Quiriniův soupis, tentokrát lépe historicky doložený.

Podle čeho se dá poznat Boží vůle? Maria s Josefem určitě věděli, že Mesiáš se má narodit v Betlémě. Ale vůbec je nenapadlo se tam přestěhovat. A tak dostali pokyn, ale ne od anděla, nýbrž od vysokého představitele okupační moci. Před časem mi někdo říkal, jak se v jeho životě projevuje Boží vůle, jakou má zkušenost s Božím vedením a říkal tehdy toto: „Vždycky jsem to poznal podle toho, že věci do sebe začaly zapadat od velkých až někdy po maličkosti.“

Tady jasně vidíme podobný princip. Snad proto se vydala na cestu i vysoce těhotná Maria, přestože se na ni skoro určitě soupis nevztahoval. Soupis, kterému se mnozí snažili vyhnout, protože připravoval přeměnu Izraele v provincii a nakonec byl základem pro stanovení daně. Tento soupis zapadl do mozaiky spásy.

A tak vyrazili na cestu. Nejdřív procházeli rovinou Ezdreon, která je mimořádně úrodná. Běžné plodiny se tam sklízí dvakrát za rok. Kdo jste byli na hoře Tábor, dívali jste se do krajiny Ezdreon a víte, jaká je to krása. Samařsko pravděpodobně obcházeli podél Jordánu tě, protože vztahy Židů a Samaritánů byly skutečně napjaté. Celá cesta do Jeruzaléma se odhaduje na asi 150 kilometrů a asi čtyři dny. Druhá polovina cesty má po pravici judskou vápencovou poušť, nebo jí přímo prochází. Běžné plodiny se tam neskylají vůbec, v období dešťů se rychle zazelená a po pár dnech zprahne na takový kraj, kde ostře zvoní a řezou vápencové úlomky a slunce vysává oči a stravuje sílu (Ž 32,4). Posledních 20 km je náročné stoupání s převýšením víc než 1000 m. Je to krajina, kterou mají rádi jen lupiči. A pak se otevře úchvatný pohled na svaté město, s tehdy nově zbudovaným chrámem a následuje 7 km do Betléma, který už zase leží na okraji pouště.

Zájezdni hostinec, o kterém píše Lukáš, bylo velké otevřené prostranství obehnané dvěma řadami sloupů. V tomto sloupoví bylo obvykle pár oddělených místností a takové větší kryté tunely. Na volné ploše uprostřed, na takovém nádvoří, kde to bylo levnější, také spali lidé a hlavně dobytek. Nebylo pro ně místo. Ani kousek soukromí. Dokonce ani za peníze, které Josef jistě měl našetřené, vždyť to byl řemeslník. A to ani v městečku u jeho příbuzných. Hledali jiné místo a jediná volba padla na jednu z mnoha jeskyní v okolí, která se používala tak často k ustájení dobytka, že tam byly jesle. V nějakém sušším koutě Josef připravil improvizovaný porod.

Pokuste se vidět tu obtížnou Mariinu volbu dlouhé cesty. Pokuste se nějak vidět Josefův obtížný souhlas s touhle volbou, útrapy cesty, zachytit jejich rozhovor, pak Josefa v Betlémě, jak v časové tísní úzkostně obchází příbuzné a přes všechnu naléhavost se vrací neúspěšný, ponížení v jeho duši a tu naprosto nouzovou volbu. Jako by chtěl udělat cokoli a nemohl skoro nic. Bezmocnost vůči tvrdým srdcím, kterou Lukáš tak obvykle popisuje: Nebylo pro ně místo (Lk 2,7). A Jan velmi dramaticky a s tónem smutku: Do vlastního přišel a vlastní ho nepřijali (Jn 1,11). Ani ve veřejné ubytovně, ani v soukromí není místo pro Božího syna.

Víte, ochota lidí není často vysoká. Radit, to dovedou moc dobře, ale pomoci?

Nějaká paní v šalině říká: „Chlapče, pusť mě sednout, už jsem stará.“ A on jí říká: „A když jste byla mladá, pouštěla jste sednout starý?“ A ona říká: „No jistě!“ „No, tak se nedivte, že vás teď bolí nohy!“

My jsme tam nebyli, to je pravda. Ale jaké místo má Ježíš v našich srdcích? Kolik zájmů, kolik věcí se tam vejde? Ta betlémská bytová krize není věcí minulosti. Ježíš ji v nás trpí pořád dál. Jsme plní tužeb, zájmu, práce, zábavy a než aby přicházel do tak velké přecpanosti, volil by si Bůh raději dobytčí chlév. Tak prosím dejte Kristu víc místa. Víc místa Kristu. Víc místa.

Událost porodu bych s vaším laskavým souhlasem vynechal, stejně jako evangelisté. V dějinách se dělaly velké závěry z toho, že se při porodu nezmiňuje Josef, což neznamená, že tam nebyl. Že Maria je schopná se o dítě hned postarat, což tehdy zřejmě ale bylo poměrně obvyklé. Nevíme.

Budu se raději držet úvah Cyrila Jeruzalémského: „Položila syna tam, kam se dobytek přichází nakrmit. Člověk klesl pod úroveň zvířat a jedině tam, v jeslích, najde co ztratil a ještě víc: Boha a svou důstojnost Božího dítěte.“

To všechno ze strany lidí, tak ubohé a neochotné pomoci, nemohlo Bohu zabránit v realizaci spásy. Bůh není jako my, nepočítá, co z toho bude mít. Nekupčí, ale dává se. Tak je milující a tak je dáván. Ale tak je to taky správně. Jde pevně za dobrem lidí a nic ho nemůže odvrátit. Je na tom něco normálního. Od slova norma. Že myslíme na dobro druhých, dáváme, riskujeme a jsme zraňováni. Tak to dělá i Bůh, tak se projevuje pravá láska. Přestože sama trpí, stává se zdrojem radosti.

„Nebojte se! Hle zvěstuji vám velikou radost, která bude pro všechny lid. Dnes se vám narodil spasitel, Kristus Pán!“ (Lk 2,10 – 11) Radost pro každého, ale zvěstována docela podivným adresátům. Pastýřům, kterými se pohrdalo, kteří neznali a nedodržovali obřadní předpisy a patřili do skupiny takzvaných hříšníků. Byli to srdnatí a tvrdí lidé, tak jako uměli bránit stáda před šelmami, pravděpodobně by dokázali trefit i nějakého farizeje, který by se jim pokoušel znepokojovat svědomí. Jejich svědectví, stejně jako lupičů a vyděračů soudy nepřijímaly. Nemohli jste si vzít za svědka pastýře, byl by odmítnut. Taky se nebudeme pokoušet stanovit nějaké datum této události. Ani to, že byli pastýři venku, nemusí nic zvláštního znamenat. Pravděpodobnost, že k narození došlo 25. 12. je čistě statistická 1:365. Víte, že to datum bylo stanovené, myslím, že v 6. století a bylo stanovené uměle.

Znamení, které dostali pastýři: prázdný chlév, jeskyni bez dobytka, ale s jeslemi. Dítě zavinuté do plenek a to jim stačilo: „Pojďme a podívejme se!“ A když našli všechno, jak jim anděl řekl, nemohli si už tu radost nechat pro sebe a vypravovali to, kde jen mohli. Tihle chudáci, upracovaní lidé, nechtěli od Spasitele nic jiného, než aby byl na světě! Šťastný, že existuje, se vrátí ke své práci a budou přitom chválit Boha. A to bych vám přál taky.

Protože andělé v Bibli toho zrovna moc nenamluví, věnujme chvilku jejich chvalozpěvu. Znovu a znovu základní biblické zjištění: Nebojte se! Není proč. Jste v dobrých rukách. Bůh není proti vám. Dokonce se chce říct, je s vámi a nikdo s tím nic nenadělá: „Zdeptal jsem a zase zhojím, není kdo by vytrhl z mé ruky.“ (Dt 32,39) Když se rozhodne zachránit, pomoci, není, kdo by mu v tom mohl zabránit! Mezi tebou a dobrem, sebou a úspěchem, leží jen tvůj strach, to on ti bere důvěru, on ti bere víru. Potom ve strachu jsi jako ten, kdo stojí nad studnou Boží lásky a nemá nádobu, kterou by nabral, proto: Nebojte se! Po odložení strachu může následovat velká radost: Je už tady! Odvěká touha všeho tvorstva! Bůh se stal člověkem! A jestli tohle nechá člověka chladným, tak pak, jak píše francouzský autor, máte sice dobrý žaludek, ale mizernou představivost a shnilé srdce.

Můžete v úvaze postupovat proti času, představit si, že Kristus ještě není na světě. Že není zachránce a není naděje. Jak to na vás působí? Co by vůbec ještě mělo smysl?

Andělský rozum, neskonale dokonalejší než já, činí z té události vánoc jeden závěr: Stala se Boží sláva! Bůh je oslaven. To není přání, to je fakt. Vtělením je Bůh oslaven a k lidem přichází pokoj. Doslovné pokoj lidem jeho zalíbení, znamená: ty, které on přijal a kteří v něj věří. Pokoj zde neznamená nějaké jednotlivé projevy, ale pramen každého pokoje. Kristus je slávou Boha a pokojem lidí. Poslední slova apoštolům budou: „Svůj pokoj vám dávám.“ (Jn 14,27) První slova po vzkříšení: „Pokoj vám!“ (Jn 20,19) Pavel píše, zachovejte pokoj s Bohem pomocí našeho Pána Ježíše Krista (Řím 5,1) a do Efezu napíše přímo: Vždyť on je náš pokoj (2,14). Ježíš je zosobněný pokoj, on tvoří a působí pokoj. Takže jeho radostná zvěst je nazvána evangelium pokoje (Ef 6,15).

Svatý Ignác má na závěr této události narození Páně lakonickou poznámku: „Všechno to pak obracet na sebe a čerpat z toho nějaký duchovní prospěch.“

Nabízím vám tři otázky:

- 1) Do čeho Ježíše nepouštím, nedám mu místo?
- 2) Jak na mne působí představa světa bez Spasitele?
- 3) Jakou mám radost ze Spasitele?

Podle našeho pana faráře zpracovala redakce

PŘEČTĚTE SI

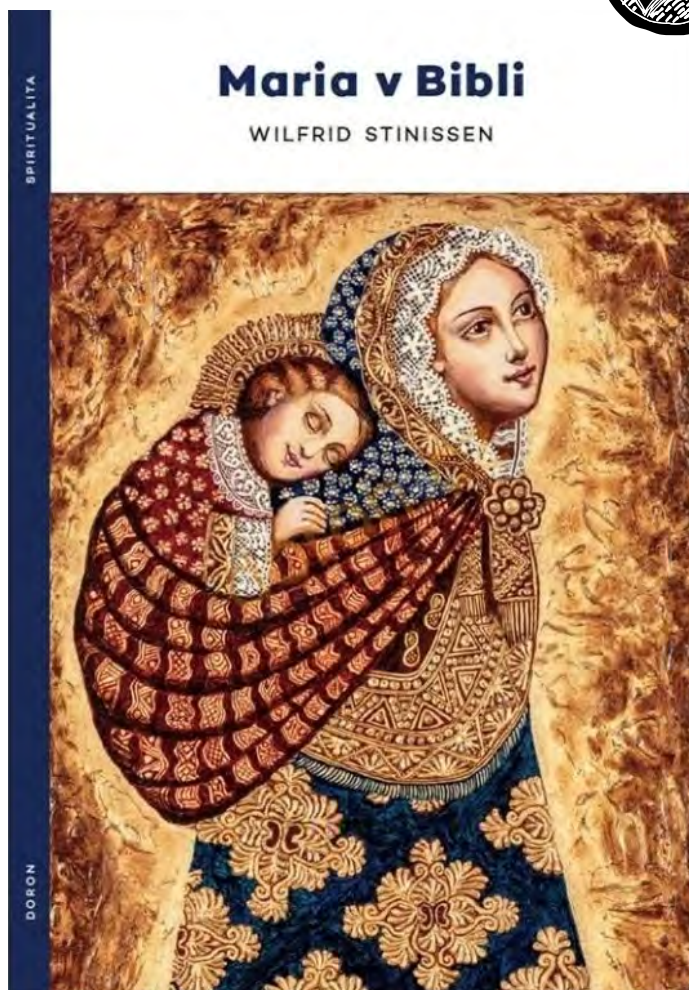

Maria v Bibli Wilfrid Stinissen

Těm, kteří tvrdí, že Písmo toho o Marii příliš mnoho neříká, lze odpovědět, že právě s Marií Bible začíná i končí. Už na prvních stránkách hovoří o matce všech živých (srov. Gn 3,20) a v závěru líčí ženu přemáhající draka (srov. Zj 12,9). Ti, kteří vědí, že Nový zákon je zahrnut a ukryt ve Starém a Starý že se otvírá v Novém, si snadno všimnou, že Eva poukazuje na Marii a Adam na Krista a že v zaslíbení o vítězství nad hadem se ukrývá prorocké zaslíbení o Marii. A tak jako Bible začíná a končí „ženou“, podobně se Ježíšovo veřejné působení v Janově evangeliu odvíjí mezi dvěma popisy Marie, kterou on sám pokaždé nazývá „ženou“ (srov. Jan 2,4; 19,26). Zkratka pro ty, kteří „mají uši k slyšení“ (Mk 4,23), je Maria v Božím slově všudypřítomná.

(z úvodu autora)

V roce 2024 vydalo nakladatelství Nebojsa & Doron s.r.o.

Vánoční příběh Anselm Grün

Anselm Grün živým a neotřelým způsobem vypráví příběh všech příběhů: Ježíšovy Vánoce. Drží se přitom podání evangelistů Marka a Lukáše. Před očima se nám zpřítomňuje andělovo zvěstování mladé dívce Marii, Ježíšovo narození v nepohodlí Betléma, návštěva tří mudrců i útěk do Egypta. Vše doprovázejí krásné ilustrace Giuliana Ferriho.

V roce 2025 vydalo Karmelitánské nakladatelství.

Svědectví života: IGNATIUS MALOYAN (1869–1915)

Svatý
IGNATIUS SHOUKRALLAH MALOYAN
Mučedník

Svatý Ignác Maloyan byl arménský katolický arcibiskup, který zemřel mučednickou smrtí během arménské genocidy. Je připomínán pro svou neochvějnou víru a vůdčí schopnosti v době velkého pronásledování.

Ignatius Shoukrallah Maloyan se narodil 8. dubna 1869 v Mardinu v Osmanské říši (dnešní Turecko). Ve čtrnácti letech vstoupil do arménského katolického kláštera v Bzoummaru v Libanonu, kde studoval teologii a filozofii, naučil se několik jazyků a rozvíjel hluboký duchovní život. V roce 1896 byl vysvěcen na kněze a před jmenováním arcibiskupem v Mardinu 22. října 1911 působil v Egyptě (Alexandrie a Káhira) a Konstantinopoli (nyní Istanbul).

Během první světové války, za osmanské nadvlády, čelili křesťané na východě říše masovým deportacím, masakrům a nuceným pochodům. Arcibiskup Maloyan zůstal se svým stádem a přijal vedení a odpovědnost za pastýřskou péči o věřící v nebezpečných dobách. Začátkem června 1915 byl on a stovky křesťanů v regionu zatčeni. Byla mu nabídnuta možnost zachránit si život tím, že se zřekne své víry a stane se muslimem. Odmítl to údajně se slovy: „Jestliže byl Ježíš Kristus, můj Pán a můj Bůh, ukřižován za mě, proč bych za Něj neměl být připraven zemřít?“

Bití, mučení a nucený pochod smrti skončily jeho mučednickou smrtí 11. června 1915. Dne 7. října 2001 byl papežem Janem Pavlem II. blahořečen jako mučedník. V roce 2025 papež František schválil jeho kanonizaci a datum bylo stanoveno na 19. října 2025. Život arcibiskupa Maloyana je trvalým svědectvím věrnosti, milosrdenství, pokory a křesťanské ctnosti položením života za své stádo. Jeho mučednictví v jedné z nejtemnějších kapitol dějin vyzývá církev, aby si připomněla cenu mučednictví a hodnotu víry v pronásledování.

Vybrala KK

O KOLEDĚ

Vytušenou přítomností
samota se prolíná.
Přílivu jest hodina
dalekých a plachých hostí.

Ořechy jsou na ubruse.
Kočky stín ztich na stěně.
Prosvítají růměně
tváře jablek, zimní, rusé.

Nepřítomní zapomněli.
Stesk už mnohých nehledá.
Jizbou voní koleda.
Nezření se o ni dělí.

Přístav utajených říší
čekání tmu odívá
v slibů roucha zářivá.
Kdo je sám, vždy kroky slyší.

Bohuslav Reynek

UKOLÉBAVKA VÁNOČNÍ

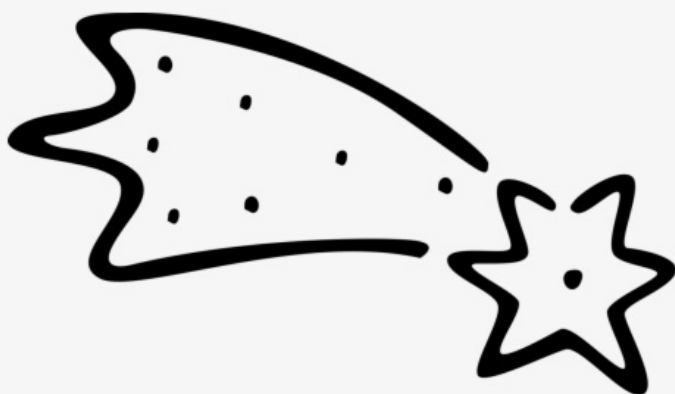
Spi, Jezulátko, spi!
Zas chudých lidí chudé dítě
jen do jesliček uloží Tě –
ach, kolikrát už lidstvu dáno
a Jidáši vždy zaprodáno,
spi, Jezulátko, spi!

Spi, Jezulátko, spi!
Spi sladce na tom seně holém,
my dech tajíme všichni kolem,
vždyť Tobě, věčné pravdy synku,
je také třeba odpočinku,
spi, Jezulátko, spi!

Spi, Jezulátko, spi!
a nabeř v spánku nové síly,
máš konat ještě mnohou míli:
té cesty lidstva ku spasení,
té ještě dlouho konec není –
spi, Jezulátko, spi!

Spi, Jezulátko, spi!
Za Tvé o bratřích naučení
svět vezme Tě zas do mučení
a než se lidstva pouta zdrtí,
je třeba ještě velkých smrtí –
spi, Jezulátko, spi!

Jan Neruda

Očeho pohádka - (NE)Dar

Očeho pohádka (NE) Dar

V jednom království měli krásnou princeznu na vdávání. Pan král byl moudrý a měl svou dceru moc, moc rád. Rozhodl se, že svou dceru dá jedině tomu, kdo se o ni bude umět postarat a doopravdy jí vytvoří bezpečí. Do královského zámku chodila spousta nápadníků, vzdychali, slibovali, ale když se dověděli, jakou zkouškou mají projít, skoro všichni to vzdali. Nakonec zůstali jen princ Jaksidraksicincidron a mladý muž z vesnice jménem Honzík. Princ byl uhlazený, nafintěný, navoněný a velmi bohatý. Honzík byl veselý, statečný a silný.

Ted' vám konečně prozradím jejich úkol: **měli během jednoho měsíce postavit dům pro princeznu** a to vlastníma rukama. To víte: princ si nechal dovézt dřevo, okna, dveře, barvy a měl polovinu práce hotovou. Pak postavil ze dřeva velký krásný dům. Jste překvapení? Každou noc mu tajně pomáhalo 10 tesařů. Dům byl postavený za 14 dní. Pak ho už jen zdobil: hodně barev, záclon, deček a polštářů.

Mezitím Honzík rukama vykopával základy, vybetonoval je, koupil cihly za všechny peníze, které měl, v lese pokácel stromy, odvětvil je, nařezal z nich trámy. Pak postavil dům. Byl malý, protože neměl moc času. Z trámů udělal střechu a pokryl ji břidlicí, kterou sám naštlípá. Vyrobil okna a dveře. Pracoval od tmy do tmy.

A čas nemilosrdně běžel, takže když uplynul měsíc, měl sice hotový malý pěkný dům, ale omítnout ho stačil jen zevnitř a o malování nemohla být ani řeč.

Král byl spravedlivý a také moudrý. Princezna byla krásná, ale také rozumná. Oba viděli, že princův dům je větší, krásnější a barevnější, voněl, protože byl celý ze dřeva a už byl i zařízený. Oba taky věděli, že princ švindloval a král věděl ještě něco navíc. Proto řekl: „S rozhodnutím počkám ještě měsíc.“ Za měsíc totiž začínaly letní bouřky. Ta první byla dost silná. Zdálo se, že padá tolik vody, že už není místo pro vzduch a blesk stíhal blesk. Honzíkův dům to ale nemohlo nijak ohrozit. Za to z princova domu nejdřív stekly barvy, pak do něj začalo zatékat, pak se najednou pohnul a vzala ho voda.

Ráno druhého dne řekl král: „Mé rozhodnutí je jasné. Vyhrál Honzík!“

No a za týden byla slavná svatba.

K této pohádce si najdete v Bibli, jak Pán Ježíš ukazoval na chudou vdovu
(Mk 12, 41-44).

Co myslíte, jak velký důchod asi mívala vdova? Proč lidé nosili do chrámu peníze?

Podle čeho Ježíš měří velikost daru?

Kdo se o vdovy staral?

Jak to máš ty? Jdeš do věcí opravdově a celým srdcem nebo se je snažíš ošidit?

